

vi nào đó, còn hơn nữa. Anh đã nghe nói đến con kén Sơn đông chưa (1) ?

Trương Thiều nín lặng. Sự nín lặng của hắn là cách trả lời hùng hồn nhất, Bạch Diệp giải thích :

— Giống kén đực này sinh sống trong tỉnh Sơn đông bên Trung quốc, trước kia nó ở tận trong rừng sâu, gần đây người ta mới đem đực nó về nuôi tại nhà, nó cũng nhả tơ như kén thường, tuy nhiên, đặc điểm của nó là tai đánh hơi chưa động vật nào có trên vũ trụ : đó là con đực có thể ngửi thấy con cái trong vòng 3 cây số. Theo chỗ em biết, đàn chó bẹt-giê của Sở Mật vụ có thể ngửi được mùi đặc biệt trong khoảng cách từ 5 đến 10 cây số.

Trương Thiều hôn trán người yêu :

— Nghe em nói, anh bỗng không thích làm người nữa. Làm chó bẹt-giê của Sở Mật vụ sướng hơn.

Vì ít ra anh đã có thể ngửi thấy em ngay sau khi anh lái xe vào đường vòng Núi Lớn. Và trong những ngày em sống ở Sài gòn, anh cũng đã có nhiều dịp ngửi thấy em. Nếu gặp em trước chắc chương trình của anh đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn...

— Anh định ở lại ư ?

(1) con kén lạ lùng này, danh từ khoa học gọi là Bombyx mori. Mùi hơi con cái mà nó ngửi thấy chính là mùi của một hóa chất pha rượu, công thức hóa học được viết như sau : C16 H30 O.

— Có lẽ thế. Anh không thể nhẫn tâm trở về một mình trong sự an toàn, bỏ mặc em ở lại trong vùng địch, với hàng chục, hàng trăm đe dọa, nguy hiểm khả dĩ xảy đến cho em từng giờ, từng phút.

— Nhưng giữa hàng trăm đe dọa và nguy hiểm này em đã tìm thấy lẽ sống của cuộc đời, cuộc đời của người con gái không lấy được người mình yêu vì cách biệt giai cấp và trở ngại tàn nhẫn của chiến tranh, đến khi cố tìm quên trong cuộc hôn nhân miễn cưỡng bên chồng già thì lại bị góa bụa, đứa con trai duy nhất bị mất tích...

Bạch Diệp lại khóc hu hu. Những nét can trường và lạnh lùng của nữ cán bộ giao liên B-6, con cưng của GRU trên lộ trình FM bất khả xâm phạm đã vụt biến, nhường chỗ cho sự mềm yếu đa sầu đa cảm của người đàn bà muôn thuở.

Chờ nàng khóc xong và lau nước mắt bằng vật áo, Trương Thiều mới hỏi :

— Anh có thể giúp em được gì không ?

Bạch Diệp lắc đầu :

— Không. Cảm ơn anh.

— Anh biết cõi lòng em tan nát như tương. Em muốn anh giúp song mặt khác lại không muốn. Vì thật ra em chưa rõ anh nên giúp những gì. Em yên tâm, có anh bên cạnh em sẽ có nhiều hy vọng

hơn đề giải thoát cháu Trương.

— Đừng anh. Anh đừng nên dùng danh từ «giải thoát». Họ lập đi lập lại nhiều lần là nếu em tìm cách giải thoát Hoài Trương bằng mưu kế cũng như bằng sức mạnh thì nó sẽ chết. Họ nhấn mạnh là em chỉ có một con đường độc nhất để cứu con, con đường FM.

— Kỳ quặc... tại sao con đường FM lại có thể giải thoát được cháu Hoài Trương ?

— Em cũng không hiểu nữa. Từ ngày cháu vắng nhà, em đã mất hẳn khả năng suy xét bên này, em biến thành cái máy, họ ra lệnh cho em gia nhập hệ thống giao liên của Trung Tâm, em tuân theo không suy nghĩ, họ lại ra lệnh cho em cây cục giữ chân phụ trách lộ trình FM, em lại tuân theo. Cách đây hai tuần, họ tiếp xúc với em, nhắc lại điều kiện.

— Tiếp xúc tại đâu ?

— Sài Gòn.

— Gặp mặt hay là...

— Gặp mặt.

— Tại sao em vừa nói là chưa bao giờ em được diện kiến một đại diện của tổ chức bắt cóc ?

— Xin lỗi anh. Họ bắt em giấu. Trong phút vuỵ chuyện, và cũng vì tin anh, em đã tiết lộ điều này.

ĐÒN PHÉP ĐIỆP BẢO

— Nếu có thể xin em thuật lại anh nghe những chi tiết của cuộc tiếp xúc. Tiếp xúc tại Sài Gòn nhưng là ở đâu, đường phố nào, ngôi nhà số mấy, trong phòng nào, ngày nào, hồi mấy giờ, trong cuộc tiếp xúc nói những gì, tương mạo người ấy ra sao...?

— Em không dám nói.

— Nghĩa là em chưa hoàn toàn tin anh.

— Vấn đề tin anh, em không muốn đặt ra nữa. Anh thừa hiểu kỷ luật nghiêm khắc của Trung Tâm, đúng theo nội lệ, em sẽ làm tờ trình về anh, và anh sẽ làm tờ trình về em, phiếu trình này phải ghi rất tỉ mỉ từng giờ, từng phút mọi sự việc xảy ra, bất luận lớn nhỏ trên lộ trình FM. Em đã tin anh hơn cả vợ tin chồng, tình nhân tin nhau nữa vì chỉ một giọng chữ của anh trong bản báo cáo là em beng đầu, kê ra beng đầu em cũng chẳng cần, em chỉ sợ không còn sống để cứu con và xum họp với con thôi..

Bạch Diệp lại im lặng. Dường như nàng với vũ trụ là một nền khi nàng im lặng vũ trụ cũng im lặng theo, tiếng sóng vỗ rào rào ngoài cửa động bỗng nhẹ hẳn, nhẹ hẳn..

Lời nói của nàng vừa bắt hẳn nhớ đến bản nội lệ dày cày đặng của GRU. Nàng nói đúng, phiếu trình công tác phải ghi tỉ mỉ mọi việc, nữ nhân

viên còn phải ghi tỉ mỉ hơn nữa. Nếu trong chuyến đi có sự cọ sát xác thịt — điều này thường xảy ra trong nghề điệp báo hành động luôn luôn xa nhà luôn luôn gần cận cái chết — thì nữ nhân viên phải miêu tả đầy đủ khung cảnh ái ân, trả lời những câu hỏi trên giấy in sẵn như « đương sự làm tình ra sao ? Bình thường hay cầu kỳ ? Nếu là cầu kỳ hãy nói rõ là theo kiểu nào ? Thời gian làm tình kéo dài bao nhiêu lâu ? Đương sự giữ thái độ tích cực hay thụ động ? Sau đó đương sự có mệt không ? Ngủ thiếp trong bao nhiêu lâu ? Đói hỏi thêm nữa không ? Cảm tưởng riêng... đề nghị... vân vân... vân vân... trời ơi, tờ giấy in còn gồm hàng chục câu hỏi phũ phàng hơn thế nữa.

Bạch Điệp im lặng có lẽ vì gương gương. Nàng đã có chồng, có con, nàng đã xấp xỉ ba mươi, nàng không còn là cô gái thơ ngây, mặt đỏ gương gương trước đàn ông nữa. Vậy mà dưới ánh đèn cây bập bùng trong thạch động vắng vẻ, Trương Thiệu lại thấy nàng e thẹn. Chắc nàng cũng đang nhớ đến những câu hỏi móc họng trong bản báo cáo công tác của nhân viên GRU.

Trương Thiệu vội lái câu chuyện :

— Anh đồng ý với em, tuy nhiên vấn đề kỷ luật của Trung Tâm không mấy may liên hệ đến

việc em cho anh biết những chi tiết của cuộc tiếp xúc với bọn bắt cóc.

— Bề ngoài thì không, nhưng nghĩ kỹ thì có thể có.

Trương Thiệu nổi da gà đầy mình. Tại sao nàng lại quả quyết như vậy ? Hắn muốn hiểu lý do song lại không dám hỏi, dường như hắn bắt đầu sợ sự thật.

Khi ấy, nàng cũng có tâm trạng như hắn. Nàng ôm vai hắn, giọng run run :

— Em sợ, anh ơi !

Hắn an ủi nàng :

— Có gì mà sợ ?

— Em chỉ sợ không làm tròn công tác. Vì danh dự, vì bổn phận, em phải dẫn anh an toàn ra khỏi Miền Nam, theo lộ trình FM đã định. Bọn bắt cóc cháu Trương ra lệnh cho em phục vụ trên lộ trình này, thế tất họ đã có kế hoạch cưỡng bách em phải nghe lời họ. Cho đến nay, họ chưa lộ mặt song em có cảm tưởng là thằng Trương sắp được trả tự do. Em mừng vì sắp được độ với con sau hai năm trường xa cách, song em lại sợ...

— Sợ họ không trả cháu Trương ?

— Không. Em tin chắc họ giữ lời hứa. Đàn ông các anh, nhất là đàn ông quen với nếp sống

dòn phép nghề nghiệp, thường có thành kiến lợi hừa là giầy lộn. Kể về kinh nghiệm các anh có lý, nhưng các anh lại thiếu sự nhạy cảm kỳ lạ của giác quan thứ sáu. Giác quan thứ sáu của em chọp em biết là bọn bắt cóc cháu Trương sẽ triệt để tôn trọng cam kết. Em không sợ phía họ phản bội, em chỉ sợ...

— Sợ bị hoàn cảnh xô đẩy sẽ phải phản bội Tổ chức ?

— Trời ơi, câu nói của anh đã làm vầy óc mọc khắp thân thể em. Anh đoán đúng. Em chỉ sợ một ngày nào đó, một lúc nào đó, em không muốn mà vẫn phải làm, em rất muốn trung thành với Tổ chức mà vẫn phải lừa dối Tổ chức. Tuy nhiên, em không ngừng hy vọng...

— Hy vọng họ sẽ không đưa ra những điều kiện lời em vào con đường phản bội ?

— Không, lần này anh lại đoán sai. Em không ngừng hy vọng sẽ gặp lại anh, gặp lại người bạn thuở nhỏ, gặp lại người tình...

— Em đừng nói nữa, nếu không anh khóc óa mắt. Tại sao em lại không ngừng hy vọng gặp lại anh ?

— Vì trên cõi đời ở trọc này tất cả chỉ là giả dối, chỉ riêng anh hiểu được em, chỉ có anh mới

nghe nổi tâm sự thầm kín của em. Thật vậy, chỉ có anh mới biết rằng em là đứa con gái được cha mẹ dạy dỗ từ tấm bé là không nên trung thành, và khi cần nên đáp sự trung thành dưới gót giày. Em nói thật đấy, em không giả đạo đức đâu, từ khi em phải từ giã Hà nội, từ giã phố Hàng Đào thân yêu mà chúng mình đùa chơi với nhau hàng ngày, em đã học được bài học nhập môn của sự phản bội trong sự trung thành. Cha em hợp tác với người Pháp, hợp tác với người Nhật, đồng thời hợp tác với đồng chí Văn tại Tân Trào, vì vậy cha em sống sung sướng tại Hà nội trong khi anh em cách mạng vào tù ra khám, bị tra tấn, bị sát hại, khi di cư vì kháng chiến, ai cũng khổ cực thì gia đình em ở Phủ Nho Quan vẫn có dấm-bông và rượu sâm-banh thả giàn nhờ ủy ban hành kháng sở tại, cách mạng ruộng đất, cha em tiếp tục sống phây phây, đến khi Hải phòng được hoàn toàn giải phóng, chiến dịch đặng ký, kiểm kê được phát động, vẫn không ai dám động tới lòng chân cha em, như vậy thì trung thành ở đâu, phản bội ở đâu ? Bảo trung thành không đúng, vì cha em bắt tay để quốc, làm giàu trên xương máu nhân dân, nhưng bảo phản bội không đúng, vì cha em đã tài trợ cho khu chiến Tân Trào, cha em đã lo liệu mọi vật dụng cần

thiết cho Bác Hồ, và chú Đồng, cha em lại có một lô con rể thành phần công nông xuất thân, có công lớn với kháng chiến, có thành tích vinh quang trong Đảng...

— Nói một cách cụ thể, em sẵn sàng phản bội tất cả...

— Anh lại sắp sửa đả kích và miệt thị gia đình em rồi đấy. Cha em chết rồi, lệ thường chết là hết chuyện, dư luận thường kính trọng người chết, không bới móc lại dĩ vãng, nhưng em, em không xin ân huệ đó, em bênh vực cha em vì cha em làm đúng nhiều điểm. Bằng chứng là suốt đời chúng em chưa hề bị cha phản bội, dù nào cũng có chồng đảng hoàng, có dư tiền tiêu pha, có hạnh phúc... Em mang dòng máu của cha em, thế tất vấn đề phản bội hay trung thành đối với em chỉ có một ý nghĩa hạn chế.

— Anh hỏi thật em, em đang giữ chức vụ nào trong Đảng ?

— Câu hỏi của anh thật hóc búa, song đối với em nó rất đơn sơ như 2 với 2 là 4, và lại, em chẳng có gì phải giấu diếm, đôn phép với anh cả. Muốn giữ một chức vụ trong Đảng, bất kể là cấp cao hay cấp thấp, điều kiện tiên quyết là được kết nạp vào Đảng, và bản thân có thích nhập Đảng hay không.

Anh không lạ gì ở Miền Bắc hiện nay, cũng như ở những nơi nào đảng là chính quyền, chính quyền là đảng, có hàng vạn hàng triệu người ngày đêm khấn vái đề được thu nhận làm đảng viên. Riêng em, em dứt khoát từ chối. Đồng chí Quát, chồng em, nói là anh ấy sẽ vi phạm nội quy nếu thành hôn với người ngoài Đảng, cho nên anh ấy đã đưa em vào Tô chức, mặc dầu em không muốn, mặc dầu em không ký đơn gia nhập, và sau đó không tham gia sinh hoạt nội bộ.

Một hôm, ở Bắc kinh, chồng em từ sứ quán về nhà, báo tin em biết là em được đảng đoàn trong sứ quán Việt nam dân chủ cộng hòa đồng thanh bầu làm phó bí thư. Phó bí thư là chức vụ khá lớn, trong các phiên họp nội bộ có quyền át giọng cả ông cố vấn, nghĩa là chức vụ hành chính thứ hai đứng sau ông đại sứ. Em đáp em vào Đảng từ khi nào mà được bầu làm phó bí thư thì chồng em cười nói «lâu rồi». Em hỏi «lâu là mấy ngày, mấy tháng» chồng em cười to hơn «ừ, đảng viên mấy ngày, mấy tháng thì mới bằng hột bụi dính dưới gót giày của đồng chí phó bí thư chi bộ».

Chồng em giải thích thêm là theo hệ thống, trước khi nhập Đảng, phải hoạt động ít nhất là 3 năm trong đoàn Thanh niên Lao Động, nếu xét

thấy đảng tin cậy thì được chấp nhận làm đảng viên dự bị. Thời kỳ dự bị này kéo dài từ 6 tháng đến 2 năm. Sau khi làm lễ tuyên thệ, phải phục vụ từ 6 tháng đến 2 năm nữa mới được cất nhắc lên chức vụ chỉ huy trong chi bộ. Rồi từ chi bộ lên huyện bộ, tỉnh bộ, xứ bộ.. mỗi chân, rặng gối mới trào được tới cấp ủy ban trung ương, như đồng chí Quát, chồng em. Em làm quan tất, từ bạch đình nhảy vọt lên cấp phó bí thư. Nếu em chịu khó hoạt động, em còn trào lên cao hơn nữa. Nhưng em chẳng buồn làm gì cả. Em giành tất cả thời giờ cho con... Những sự kiện này chứng tỏ liên hệ của em với Đảng chỉ là nhu cầu giai đoạn. Nhu cầu thường trực, nhu cầu vĩnh viễn của em là đưa con trai duy nhất, Em sẵn sàng làm bất cứ việc gì để cứu nó, và nếu anh muốn dùng danh từ «sẵn sàng phản bội tất cả» em cũng không phản đối nữa.

— Anh thành thật xin lỗi em.

— Người bạn ngày xưa của em đã hiểu em rồi đấy.

— Nhưng vẫn còn một điều... Anh nhận thấy Bạch Diệp ngày xưa là một cô gái ẻo lả, thấy con kiến cũng không dám giết, thấy con thằn lằn thì hét lớn như bị rần rần, còn Bạch Diệp ngày nay, Bạch Diệp trước mặt anh lại..

— Gớm, anh nói bóng bẩy và cầu kỳ như nhà thơ vậy... Anh bắn khoán tại sao em giỏi võ phải không ?

Trương Thiều thở ra :

— Phải. Điều làm anh ngạc nhiên đến choáng váng là võ công cao siêu của em.

Bạch Diệp cười :

— Từ lúc gặp anh trên đường vòng Núi Lớn đến giờ em chưa hề xử dụng nghề mọn. Chẳng cha đánh xe ngựa tâng bốc em chứ gì ?

— Cũng phần nào thôi. Anh vốn là con nhà võ. Cha anh đánh con rất khá, mẹ anh xuất thân từ một giòng họ Nùng lấy kiếm cung làm phương tiện sinh nhai từ nhiều đời. Hồi còn nhỏ, anh đã học được nhiều bí truyền, khi qua Liên xô, học tại trường Kuchinô, anh đã đoạt đai đen nhu đạo, và được tuyên dương thành tích về cận vệ chiến sấm bô Nga-la-tur. Anh chưa phải là võ sư, nhưng cũng không còn là tay mơ trong nghề nữa. Anh chỉ nhìn trông mắt của đối phương, nghe hơi thở của đối phương, lắng bước đi của đối phương là ước định được cấp đẳng võ thuật của đối phương. Em có trông mắt sáng như điện, hơi thở tròn và dài, bước đi êm và gọn, thế tất nội lực cao siêu,

lại còn bàn tay em... anh có cảm tưởng là em bóp sỏi cũng vụn...

— Hẳn anh còn nhớ em, hồi ở Hàng Đào, em yếu như sên. Cha em cho uống thuốc bổ rề rề mà thân thể em vẫn bé như cây tăm, em không thích vận động chân tay, chứ đừng nói là học võ nữa. Sở dĩ em học võ là do tình cờ, gia đình em tản cư về vùng rừng núi Phú Nho quan, gần đấy có một ông sư sống từ lâu trong một cái hang đầy rắn rết, không ăn cơm, không biết đến thịt cá, quanh năm ngày tháng chỉ uống nước suối và nhai lá cây trư bừa, vậy mà vẫn đỏ da thắm thịt, và luôn luôn khỏe khoắn. Bị quyết giúp ông ta sống lâu, và vô bệnh tật là thuật đè-khí. Thuật đè-khí nôm na là thuật vận dụng hơi thở để biến thân thể thành nhẹ bồng như nằm bông gòn, hoặc nặng chình chịch như khối đá cứng, thật ra nó còn là phương pháp chữa bệnh tai tình nữa. Ông sư già đã dùng thuật đè khí để chữa bệnh cho một số dân chúng trong vùng. Các bác sĩ tây-y chữa em không nổi, cha em bèn dẫn em đến gặp ông sư già. Ông sư già hái một nắm lá trong rừng, đưa cho em mang về xức uống, mới uống được một thang em đã khỏe trông thấy, dần dà em lên cân. Cái đồn điền của cha em chỉ cách hang núi của ông sư già non nửa

cây số nên em đến thăm ông hàng ngày, ông thấy em ngoan ngoãn và hiền lành nên truyền bộ thần quang thủ pháp cho em.

— Tức là bộ quyền tập cho hai bàn tay rắn lại như sắt phải không em ?

— Không hẳn là vậy. Theo thông lệ, người ta luyện cho bàn tay cứng như sắt, bộ thần quang thủ pháp lại vừa luyện cứng vừa luyện mềm. Nói đúng ra, em chẳng mất nhiều công phu tập luyện, mỗi ngày ông sư già bảo em ngâm bàn tay xuống giòng suối gần am, nước lạnh như nước đá, ngâm như thế đủ ba tháng mười ngày là gân tay đạt được mực độ cứng mềm, sau đó em học phép đè khí, qua đến tháng thứ sáu em học cách nắm bóp và diêm huyết. Nếu là đối phương tài nghệ trung bình, em chỉ nắm bóp là xương gãy vụn. Còn về diêm huyết, ông sư già chỉ dạy em vòn vện có một đòn. Tuy là một đòn nhưng rất hiệu nghiệm... Đòn này chưa hề được dạy trong sách võ nào cả.

Ông sư già không nói tên đòn này là gì, ông ta chỉ dạy em không được truyền lại cho người khác, và nhất là không được lạm dụng.

— Em đã thi thử đòn này lần nào chưa ?

— Rồi. Hồi chổng em còn sống. Một gã đàn

Ông chặn em lại dọc đường ban đêm, toan hiếp, miễn cưỡng em phải hạ đũa thũa. Em điếm ra ngoài huyết si-kông mà hấn cũng sụt chết.

— Huyết si-kông ở giữa lưng bạn tay ấy à ?

— Phải.

— Theo chỗ anh biết, đó chỉ là mẹ huyết. Lâu là võ sĩ đệ tử dặng đai huyền đen như đạo điếm huyết si-kông của một võ sinh tâm thương thì cũng chỉ làm té bại bàn tay trong chốc lát. Trên bàn tay làm gì có huyết chết hạ em ?

— Đồng chí Quát, chớ em, cũng nói như vậy. Vì thế, đôn điếm huyết của ông sư gia mới có tinh chất bí truyền. Nhưng kia, chớ em, mình gặp nhau đêm nay đâu phải để bàn luận võ thuật. Quá giờ rồi đấy.

Trương Thiều cười :

— Em còn bắt anh đeo cái túi da cho mắt nữa không ?

Bạch Điệp cười theo :

— Theo chỉ thị thì không. Nhưng giá chỉ thị có ghi em cũng mạn phép bỏ qua. Vì em khó thể áp dụng đúng chỉ thị đối với Tôm hùm...

— Tôm hùm ?

— À, quên, em chưa nói rõ là trong chuyến đi này bí danh của anh là Tôm hùm. Thật nực cười

thiếu gì tên mà Trương ương lại phải vay mượn của tôm cá ngoài biển.

Trương Thiều chưa kịp đáp thì Bạch Điệp đã vỗ vai hấn, tiếng cười vẫn ròn rã :

— Anh thích bí danh «tôm hùm» không ?

Thích hay không thích, hấn cũng phải chấp nhận. Tuy nhiên, hấn có cảm tưởng là câu hỏi của Bạch Điệp chưa đựng một hàm ý tế nhị khác. Hấn chợt nhớ ra. Hấn ghét loài tôm sao được, vì nó đã dinh dáng phần nào đến chuỗi ngày thơ ấu của hai đứa ở phố Hàng Đào.

Phố Hàng Đào ở bên hồ Hoàn kiếm. Món ăn chơi thị vị nhất của dân Hà nội dạo chơi quanh hồ Hoàn kiếm là bánh tôm, một thứ bánh vàng rộm với con tôm đỏ rục được rán ròn tan, ăn với rau muống chẻ xanh mướt. Hai đứa còn nhỏ mà mê bánh tôm dẻo dẻo, Bạch Điệp thường mua cho Trương Thiều ăn, và hai đứa chuyên môn ngồi trong bóng tối của cây liễu già rườm rà gần nhà ga xe điện Bờ Hồ để nhấm nháp vị thơm béo của chiếc bánh tôm Hà nội.

Trời ơi... ngày tháng tàn nhẫn đã trôi qua... nàng đã góa chồng, con nàng bị bắt cóc, nàng làm hướng đạo cho hấn trên đường ra Bắc, hấn còn mỗi thù cha, mỗi thù mẹ chưa trả...

Bạch Diệp thét vào tai hắn :

— **Cần thận kéo té !**

Thì ra Trương Thiều mãi say sưa với quá khứ nên bị trượt chân, và cũng như hồi nãy nếu Bạch Diệp không nắm kịp vạt áo hắn đã lăn tòm xuống biển, Mặt biển nổi lên cuồn cuộn như phong ba sắp xảy ra. Những trận gió mạnh thổi vù vù từ ngoài khơi vào mồm đá chênh vênh xé cửa thạch động khiến Trương Thiều mất thăng bằng, phải xuống tẩn đê khỏi bờ xiêu lặn nữa. Trong bóng đêm mập mờ, hắn bỗng đỏ bừng hai má như cô gái thơ ngây trong lễ tơ hồng vì Bạch Diệp mảnh mai và yếu đuối, Bạch Diệp từng được huấn bảo vệ ngày xưa bằng cánh tay cứng mạnh chống lại bọn con nít đồng tuổi tinh nghịch Hàng Đào. Bạch Diệp liểu bề của quá khứ, đã phớt tình trước cơn giận dữ của biển cả và vũ trụ bao la. Nàng vẫn bước đều và chắc trên lối đi lờm chờm.

Đột nhiên Trương Thiều lạnh toát châu thân, Dường như máu hắn đã đông đặc trong huyết quản.

Vi một tiếng quát vừa cất lên, át cả tiếng gió và tiếng sóng của biển Nam Hải :

— **Đứng lại. Đứng lại.**

Vành tai bén nhạy của Trương Thiều nghe rõ tiếng lách cách rùng rợn của võ khí.

IX

Những bất ngờ kinh hoàng

Z. 370 rút cây bút chì ra khỏi miệng, múa tròn trên tay ra vẻ bần khoản rồi thốt hai tiếng cụt ngắn :

— **Bỏ mẹ.**

Ngồi bên, Phạm Du tức Z. 371 đã quen với thói vâng tục hồn nhiên, nhiều khi hoàn toàn vô cơ của bạn nên không để ý. Nhưng Z. 370 đã lặp lại bằng giọng to hơn khiến Phạm Du phải nhún vai:

— **Nó mất tâm rồi hả ?**

Z. 370 giật mình :

— **Ừ, tại sao mày biết «nó» mất tâm ?**

Phạm Du cười :

— **Vi bộ mặt của mày có những nét đặc biệt. Tao chưa thấy thằng đàn ông mất vợ ra sao nhưng chắc cũng có bộ mặt chung hững như bộ mặt của**